

KALE PUONTI

JONI

BAZAR

**KALE
PUONTI**

J O N I

BAZAR

© Kale Puonti ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-149-3

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

”Don’t it always seem to go that you don’t know what
you’ve got till it’s gone.”

JONI MITCHELL, BIG YELLOW TAXI

KONTULANKUJA

Alan Reja laittoi kännykän taskuunsa ja katsoi kelloaan.

”Mun on nyt ihan pakko lähteä. Pojalla on kuumetta, ja minun on käytävä apteekin kautta hakemassa jotain lääkettä”, Alan sanoi.

”Tätähän tämä aina on. Tulet ja naidaan nopeasti. Sitten sinulla on taas kiire jonnekin. Jos muijas ei vaadi sua kotiin, niin sitten sillä teidän typerällä jengillänne on just jotain vitun tärkeää meneillään. Olet tainnut unohtaa, että sinulla on täälläkin lapsi, joka joskus kaipaisi isänsä seuraa”, Sara valitti.

”Älä nyt taas aloita. Kuinka monta kertaa tästä on puhuttu? Tämä muuttuu ihan kohta. Saan pian valtiolta koppikorvaukset siitä syyttömänä vangitsemisestä ja taas talouden kuntoon. Tässä maassa kaikki vaan maksaa niin pirusti, että korvauksia odotellessa mun on tehtävä töitä. Koita kulta jaksaa vielä vähän aikaa. Tiedät, että rakastan sinua, enkä haluaisi nyt ottaa tästä tilanteesta yhtään enempää stressiä”, Alan yritti lepytellä Saraa.

”Ai syyttömänä vangitseminen? Ja mitä töitä? Älä viitsi puhua mulle sontaa. Sulla kävi vain hyvä tuuri, kun kytät eivät saaneet tarpeeksi näyttöä. Se koko sun paskaporukka on pelkkiä luusereita ja huume-kauppiaita. Ennemmin tai myöhemmin sä joudut linnaan, ja voit olla varma, etten tule sua mihinkään Sörkkaan tapaamaan”, Sara jatkoi kiukutteluaan.

”Et kulta viitsis. Tulen taas huomenna, ja voidaan käydä vaikka jossain syömässä kolmistaan. Mut nyt mun on ihan oikeasti pakko lähteä”, Alan sanoi.

”Mene niin kuin olisit jo. Äläkä tuo enää koskaan tuota asetta tänne asuntoon. Tuo kainalokotelo näyttää aivan naurettavalta. Jos tekisit jotain rehellistä työtä, sinun ei tarvitsisi kuljetella mukanas jotain typerää pistoolia. Tämä ei koskaan muutu paremmaksi. Sulla on koko ajan niin paljon säädettävää, että taitaisi olla parempi, jos jättäisit minut kuvioistasi pois. Me pärjäämme Dardanan kanssa hyvin kahdestaankin”, Sara sanoi.

Alan puki mustan nahkatakkin päällensä ja yritti lähtiessä suudella Saraa. Sara käänsi päänsä sivuun, ja Alan osui huulillaan vain Saran korvannipukkaan.

”Olet mun ainoa rakas. Nähdään huomenna”, Alan yritti vielä ja avasi kaksion oven.

Porraskäytävään syttyi valot. Ovi oli auennut oikeassa kerroksessa. Vihdoin Alan tuli ulos naisen asunnosta, jossa hän oli ollut jo yli kaksi tuntia. Tummiin

pukeutunut hahmo tarkkaili ikkunoita ja rapun alao-vea vielä hieman lehdessä olevan vaahteran alla. Ilmassa oli jo syksyn tuntua. Sade oli yltynyt, ja hahmo kiristi hupparinnyörejään niin että vain rappua tarkkailevat silmät näkyivät hupun pienestä aukosta. Ulko-ovi avautui. Rapusta tullut Alan nosti nahkatakkin kauluksensa pystyyn ja veti takin veto-
ketjun ylös asti kiinni. Hän kiiruhti autolleen, jonka oli jättänyt luvattomasti lähes rapun eteen pelastus-
tielle. Alan napsautti avaimellaan Mercedes-Benz CL:n lukituksen auki ja avasi kuljettajan puoleisen oven.

Pihalla odottanut henkilö otti muutaman ripeän juoksuaskeleen ja kaivoi matkalla repustaan ase-
en. Alan kuuli lähestyvät askeleet ja käänsi päätään äänen suuntaan.

”Alan!” paikalle juossut henkilö huusi.

Alan Reja pysähtyi ja työnsi käden nahkatakkinsa sisälle. Hän sai kainalokotelon nepparin auki, mutta ei ehtinyt vetää Smith & Wessoniaan esille, kun huppariin pukeutunut henkilö laukaisi kaksi kertaa kohti hänen selkäänsä. Reja valahti avonaisen autonoven viereen asvaltille ja päästi pitkän huokauksen, ikään kuin olisi aavistanut kohtalonsa. Hän kuoli kuten lähes koko aikuisikänsä rikoksia tehneen jengin johto-
hahmon oletti kuolevankin. Auton etupenkillä lojuvat luotiliivit olisivat saattaneet pelastaa Rejan hengen, mutta nyt se oli jossittelua.

Laukaukset olivat havahduttaneet osan kerrostalon asukkaista. Joku seiso i kännykkä kädessä keittiön ikkunassa ja soitti todennäköisesti hätäkeskukseen.

Ampuja oli lähtenyt juosten Humikkalantien suuntaan, ja koiraansa ulkoiluttava vanhempi naishenkilö oli nähnyt tumman hahmon katoavan läheiseen metsikköön.

Ensimmäisen poliisiauton siniset hälytysvalot näkyivät jo jossain Kontulankaarella, mutta kestäisi vielä aikansa ennen kuin ensimmäisellä partiolla olisi selkeä kuva siitä, mitä oli tapahtunut.

PASILA

Huume- ja järjestäytyneen rikollisuuden tutkintaryhmän iltavuoro oli päättymässä, ja rikosylikonstaapeli Kosti Kaartamo oli juuri sulkemassa konettaan ja lähdössä työpaikaltaan Pasilan asemalle, kun hänen kännykkinsä värisi. Kaartamo katsoi kelloaan. Vartin päästä lähtisi R-juna Keravalle, ja ripeästi kävelemällä hän ehtisi junaan ja olisi jo tunnin kuluttua kotona. Vaimolle voisi laittaa viestiä, että napsauttaisi saunan päälle. Ensin Kaartamon oli kuitenkin vastattava puheluun.

Vanhemmat rikoskonstaapelit Alekski Ojanen ja Sisu Kurki olivat käyneet tekemässä punttisalitreenin ja tulivat suihkunraikkaina tiimitilaan. Nuoret poliisimiehet aikoivat lopettaa iltavuoron hyvin ansaittua kolmosolutta nauttien. Kurki avasi jääkaapin ja otti sieltä kaksi tölkkiä Sandelsia. Jääkaappia täydennettiin aina sitä mukaa kuin Kurjen naapurissa asuva virolaismies ehti käydä kotiseuduillaan ja tuoda pakettiautonsa täydeltä suomalaista kolmosolutta naapureilleen.

”Odotas vähän”, Kaartamo sanoi soittajalle ja huik-
kasi sitten Ojaselle ja Kurjelle: ”Älkääs pojat avatko
niitä kaljoja. Voi olla, että teillä menee tänään yli-
töiksi.”

KONTULA

”Näin surkeasti sitten päättyi Alan-pojan maallinen vaellus. Ei taida olla epäselvää, kumpaan kerrokseen miehen tie vie”, Sisu Kurki tokaisi ja yritti avata kerta-käyttösadetakkia pakkauksestaan.

Teknisen tutkinnan poliisit tekivät valkoisissa haalareissaan omia tutkimuksiaan ja yrittivät parhaansa mukaan suojata tekopaikkaa tutkimusteltalla. Kirkkaat työvalot valaisivat aluetta, ja sateesta huolimatta pihalle oli kertynyt kymmenittäin uteliaita katsojia.

Väkivaltarikosyksikön rikosylikonstaapeli Riku Tenhunen oli tullut Kurjen ja Ojasen viereen eristysalueen ulkopuolelle.

”Terve. Kuulin Pesoselta ruokalassa pari päivää sitten, että teillä on ollut tämä Reja tarkkailussa. Soittelin Kaartamolle, kun tämän ammutun kaverin henkilöllisyys selvisi. Olisiko teillä mitään aavistusta tekijästä? Jotain kostomotiivia tässä varmaan on ollut, kun selkään on ammuttu.”

”Nämä albaanit ovat vähän niin kuin koko ajan meidän suurennuslasimme alla, mutta on meillä projektikin menossa tähän Alanin ryhmään liittyen. Tosin se on vasta ihan alkuvaiheessa. Meillä jäi viime jutusta hieman hampaankoloon, kun Reja lähti käräjiltä hymyssä suin ilman minkäänlaista tuomiota”, Ojanen sanoi.

”Varmaan Pesoselta kuulitkin, että Rejan nimi tuli aikoinaan esille FBI:n operaatio Greenlightin yhteydessä ja kaveri oli meillä kopissa pari kuukautta. Lähetetyt tekstiviestit eivät kuitenkaan riittäneet näyttöksi, ja oikeus jätti Rejan kokonaan ilman tuomiota. Odotteli kunnon koppikorvauksia, ellei niitä ole jo maksettu”, Kurki täydensi.

”Hyvä, että ehditte jeesaamaan. Meitä on paikalla tasan kaksi yövuoron tutkijaa, joten lisäkadet eivät ole pahitteeksi. Tässä kävi äsken joku järkyttynyt albaaninainen, joka kertoi olevansa Rejan naisystävä. Asuu tuossa A 6:ssa. Toinen ensipartion poliiseista on naisen luona, ja olisi todella hienoa, jos voisitte käydä puhuttamassa hänet”, Tenhunen pyysi.

”Kyllähän me voimme käydä. Päättäkööt päälliköt sitten, kuka tämän keissin ottaa tutkittavaksi vai jaetaanko tutkinta JR-porukan ja väkivallan kesken. Epäilen, että tästä on tulossa varsin kinkkinen keissi, niin kuin aina kun jengiläiseltä henki pakenee”, Kurki sanoi.

”Eiköhän tässä joudu jonkinlaisen tutkintaryhmän perustamaan, mutta hyvinhän meiltä hoitui yhteis-

työssä se mopokerho MC Apachen paloittelumurhan tutkintakin. Kolme kaveria otti eekoot niin kuin kuuluikin”, Tenhunen sanoi.

Kurki ja Ojanen menivät sisälle rappuun ja nousivat portaat kerrostalon toiseen kerrokseen. Kurki soitti Sara Hamidin asunnon ovikelloa, ja virkapukuinen naiskonstaapeli avasi oven. Ojanen tunnisti vanhan kurssikaverinsa ja hymyili tälle.

”Mites täällä jaksellaan?” Ojanen kysyi.

”Nainen on aika huonossa hapessa. Itkee koko ajan. Täällä on myös parivuotias lapsi, joka heräsi äidin huutoon”, naispoliisi kertoi.

”Ok, puhuuko nainen suomea?” Ojanen kysyi.

”No eipä juurikaan, mutta hyvää englantia kyllä”, konstaapeli sanoi ja jatkoi: ”Te varmasti pärjätte täällä? Minusta on enemmän hyötyä tuolla pihalla.”

”Joo, siellä on jo aika paljon uteliaita tuijottelijoita. Sano tekniikalle, että kuvaavat myös eristysnauhan takana olevia”, Ojanen sanoi ja loihti kasvoilleen parhaimman hymynsä.

”Joo, minä vien viestiä”, naispoliisi sanoi ja poistui asunnosta.

Kurki ja Ojanen menivät olohuoneeseen, jossa nuorehko albanialaisnainen istui sohvalla pyjamassa ja kylpytakissa järkyttyneen näköisenä. Hänen pitkät, mustat hiuksensa olivat sotkussa, ja meikki oli tahrinut hänen kasvonsa ja kylpytakkinsa hihan. Hän hyssytteli pientä lasta, joka oli herännyt kesken uniensa. Naisen itku oli jo loppunut, mutta tämä

näytti edelleen siltä kuin romahtaisi uudelleen minä hetkenä hyvänsä.

”Anteeksi, että häiritsemme tällaisella hetkellä, mutta meidän on pakko esittää muutama kysymys liittyen mieheenne”, Ojanen sanoi naiselle englanniksi.

Sara Hamid tuntui havahtuvan vasta nyt kahden poliisimiehen paikallaoloon. Hän veti kylpytakkaa tiukemmin ylleen ja niesti nenänsä talouspaperinpalaseen. Hän laski lapsen sohvalle, peitteli tämän viltillä silittäen samalla tytön päätä. Hetkeen Sara ei sanonut mitään, katsoi vain miehiä mustilla itkuisilla silmillään.

”Alan ei ole minun mieheni, mutta hän on lapseni isä”, Sara sanoi lopulta ja purskahti uudelleen itkuun.

Ojanen meni naisen vierelle sohvalle istumaan ja yritti lohduttaa tätä laittamalla kätensä tämän olkapäälle.

Sara Hamid säpsähti ja siirtyi sohvalta kauemmaksi Ojasta. ”Ette te kuitenkaan ymmärrä. Alan on teille rosvo, mutta minulle hän on hyvä mies ja rakastava isä meidän lapsellemme, vaikka hän asuukin oman perheensä kanssa.” Hän puhui Alan Rejasta aivan kuin tämä olisi vielä hengissä, vaikka tiesi varmuudella Rejan kuolleen.

Kurki ja Ojanen antoivat naisen rauhoittua kaikessa rauhassa. Tällaisissa tilanteissa ei ollut mitään syytä kiirehtiä.

”Käyn pesemässä naamani”, Sara sanoi yhtäkkiä, nousi sohvalta ja katosi kylpyhuoneeseen. Noin

kymmenen minuutin kuluttua hän palasi olohuoneeseen. Hän oli vaihtanut ylleen collegehousut ja ison mustan villapaidan.

”No, mitä te haluatte tietää? Epäilläänkö minua jostakin?”

Sara Hamidin kysymys oli uhmakas, ja siitä paistoi läpi jonkinlainen viranomaisvastaisuus.

”Ei, sinua ei epäillä mistään. Haluaisimme vain kuulla, mitä on tapahtunut”, Ojanen sanoi. ”Voit kertoa sen mitä jaksat.”

”Hyvä on. Kun Alan lähti täältä, parin minuutin päästä hänen lähdestään kuulin laukauksia pihalta. Niitä ammuttiin ehkä kaksi. Olin tytön kanssa makuuhuoneessa enkä nähnyt mitään. En muutenkaan tiedä mistään mitään”, Sara selvitti.

Näytti siltä, että lyhyen poistuman aikana hän oli koonnut itsensä hyvin.

”Onko sinulla mitään käsitystä siitä, miksi Alania ammuttiin?” Sisu Kurki kysyi. ”Sinua ei edelleenkään epäillä mistään, haluamme vain selvittää hieman taustoja ja tapahtumia.”

”Kuten jo sanoin, minä en tiedä”, Sara sanoi. ”En tietenkään ole sinisilmäinen, ja tiedän yhtä hyvin kuin tekin, ettei Alan tehnyt juurikaan rehellisiä töitä. Alanilla ja hänen kavereillaan on jossain Puhoksen lähellä autopesula, mutta tuskin sieltä mitään isoja rahoja tulee. Alan ei koskaan kertonut minulle mistään tekemistään rikoksista, mutta olihan hän vangittunakin. Alan oli silti minulle aina hyvä ja piti lapsestamme

huolta. Hän kävi täällä säännöllisesti useamman kerran viikossa, vaikka asuikin vaimonsa ja lastensa kanssa Puotilassa.”

”Tietääkö Alanin vaimo sinusta?” Ojanen kysyi.

”Kai hän jotain aavisti, mutta en osaa varmuudella sanoa. Minä olen nähnyt Kristinan muutaman kerran Itiksessä, mutta en usko, että hän tietää, että minulla ja Alanilla on yhteinen lapsi”, Sara kertoi.

”Tietääkö tämä Kristina, missä asut?” Ojanen kysyi.

”En usko, ja jos epäilette, että Kristina olisi ampuanut miehensä, niin silloin te olette todella hakoteillä. Kristina on kotirouva, ja perheen talous oli täysin Alanin varassa. Vaikka Kristina olisi tiennytkin minusta, niin ei hän olisi Alanille mitään tehnyt”, Sara totesi.

”Ymmärrän, mutta meidän on otettava kaikki asiat huomioon. Kuinka moni tiesi sinusta ja Alanista?” Ojanen kysyi.

”En minä osaa sanoa. Alanin kaverit varmaan tiesivät, koska joskus Alan soitti jonkun kaverinsa hakemaan hänet täältä. Kysykää sieltä autopesulasta. Minä en halua olla niiden nilkkien kanssa missään tekemisissä”, Sara kivahti.

”Ihan varmasti niin teemmekin. Saanko vielä kysyä, että mitä teet työksesi?” Kurki kysyi.

”Minä olen rehellinen siivousalan yrittäjä. Maksan verot, tellit ja lellit ja työllistän lähes parikymmentä maahanmuuttajaa ja muutaman suomalaisen. Olen

saanut kohteita myös valtion virastoista ja olen turvaselvitetty yrittäjä, jos sitä epäilette. Ottaisin enemmänkin suomalaisia töihin, mutta eihän teitä tällaiset paskahommat kiinnosta.”

Ojanen ja Kurki totesivat, ettei puhuttelun jatkaminen toisi tällä erää mitään uutta murhatutkimuksiin. He sopivat Sara Hamidin kuulustelun seuraavaksi päiväksi Pasilaan.

”Nopeasti nainen kokosi itsensä”, Ojanen sanoi Kurjelle, kun he poistuivat asunnosta.

”Albaanien lähihistoriassa on ollut niin paljon kaikenlaista väkivaltaa ja muuta paskaa, että heidän suhtautumisensa kuolemaan saattaa olla hieman toisenlainen, tai mistä minä sen tiedän”, Kurki vastasi.

Kerrostalon pihalla tekniset tutkijat keräsivät tavaroitaan kasaan, ja uteliaat katselijat olivat pikkuhiljaa poistuneet kotiinsa. Callan hautaustoimiston miehet olivat jo vieneet Alan Rejan ruumiin odottamaan oikeuslääketieteellistä avausta. Rikosylikonstaapeli Tenhunen haastatteli yhtä talon asukasta pihalla, ja nähtyään huumeen tutkijat käveli Ojaseen ja Kurjen luokse.

”Eipä näistä puhuttamisista juuri mitään irronnut. Laukauksia on kuultu, ja ehkä jonkun mustiin pukeutuneen hahmon on nähty juoksevan tuonne metsikköön, mutta siinäpä havainnot ovat. Koira yrittää ottaa jälkeä, mutta tämä väenpaljous ja vesisade on sotkenut jäljet aika hyvin. Kertoiko nainen teille mitään järkevää?” Tenhunen kysyi.

”Eipä juuri. Ei osannut kertoa mitään ampujasta. Pyysin hänet huomiseksi Pasilaan kuulusteluihin”, Ojanen sanoi.

”Koputellaanko naapurit nyt vai vasta huomenna?” Kurki kysyi Tenhuselta.

”Ei aleta soittamaan ovikelloja näin myöhään. Katsotaan huomenna uudelleen. Pitää tehdä info-laputkin valmiiksi niihin osoitteisiin, joista ei ovi aukea”, Tenhunen sanoi.

”Ok, me lähdetään tästä kohti Pasilaa lopetukselle. Tulihan tällekin päivälle taas pituutta”, Ojanen sanoi ja lähti kävelemään Kurjen perässä autolle.

”Mitä veikkaat? Kustoa vai mustasukkaisuutta?” hän kysyi Kurjelta.

”Paha sanoa, mutta jos veikata pitää, niin joku on jättänyt jotain maksamatta, ja velat muuttuivat nyt saataviksi. Alan Rejalla oli varmasti ystäviä ja hän oli hyvä isä, mutta monelle saattaa tulla myös iloisena uutisena, että Rejan maallinen vaellus on nyt päättynyt”, Kurki vastasi.

PASILAN MYRKKY 6

– PAHANTEKIJÄT JA VÄÄRINTEKIJÄT

Kaksi laukausta kajahtaa kontulalaisen kerrostalon pihassa, ja mies lyyhistyy kuolleena maahan. Ylitöihin passitettujen poliisien saapuessa rikospaikalle hupariin pukeutunut surmaaja on jo kadonnut omille teilleen kenenkään huomaamatta.

Ammuttu tunnistetaan henkilöksi, joka on ollut Pasilan Myrkyä kiikarissa huumebisneksiensä takia, mutta kaduilla hänet tunnetaan paremmin kovamaineisen 900-katujengin pomona. Vähän myöhemmin myös toisen jengin ykkösmies löytyy ammuttuna. Kytevien jengisotien epäillään roihahtavan pian ilmiliikkeihin, mutta rikosylikonstaapeli Kaartamon ryhmälle avautuukin aivan toiseen suuntaan osoittava tutkintalinja.

Kale Puontin kuudes dekkari *Joni* paiskaa Pasilan Myrkyä poliisit katujengien väkivaltaisiin välienselvittelyihin, ja murhatutkimuksissa pääepäillyksi nousee vaarallisen katkera mies.

